

[Aksel Møller.]

efter for alle de krav om udgiftsforhøjelse, som stilles til ham, vil også denne reserve hurtigt blive brugt.

Tanken om et overskud på statsregnskabet fandt jeg som sagt ikke i den højtærede finansministers tale. Han strakte sig ikke videre end til at advare mod, at der fremkom et underskud. Jeg forstår det sådan, at han bedømmer sine kræfter til at modsætte sig nye udgifter meget pessimistisk. Han har i virkeligheden reserver på henimod 300 mill. kr. Af dem har han allerede så småt lovet de 75 bort. For en ordens skyld synes jeg han skal vide, at han ikke kan opnå det konservative folkepartis støtte til en forhøjelse af skatter og afgifter for 1954—55. Han må efter vor opfattelse løse opgaven indenfor den margin, som finanslovsforslaget i virkeligheden rummer, og jeg håber, at det vil lykkes ham på dette grundlag ikke blot at undgå et underskud, men også opnå et reelt overskud. Vi tror, at opgaven kan løses indenfor denne margin, og at et beskedent overskud i alt fald ikke skulle være udelukket.

I det hele taget vil det vel blive meget vanskeligt for den højtærede finansminister at skaffe sig et flertal for yderligere skatte- og afgiftsforhøjelser. Såvidt jeg husker, bedyrede det radikale venstre under valgkampen, at heller ikke det ville gå med til nye skatter og afgifter. Den højtærede finansminister må derfor søge opmuntringerne til arbejdet i sin evne til at modsætte sig udgiftsstigninger. Frisk mod, Antonius, er halv tæring, siger Holberg — og de tærepenge behøver ministeren i alt fald ikke at spare på.

Udfra et konservativt synspunkt erkender vi nødvendigheden af, at der er orden i statsøkonomien. Vi mener som sagt, at denne orden for tiden kan opretholdes indenfor de nuværende skatte- og afgiftsloves rammer. Hvor står det iøvrigt skrevet, at orden i statsøkonomien altid skal tilvejebringes ved forhøjelse af statens indtægter? En udøvelse af større forsigtighed med udgifterne, især med nye udgifter, vil ingen af os blive ringere af at forsøge. Disse bemærkninger forudsætter naturligvis, at vort lands økonomiske vilkår ikke ændres afgørende for 1954—55. En mærkbar ændring i de verdensøkonomiske konjunkturer kan, det ind-

rømmer vi, begrunde en ny finanspolitisk målsætning, men vi skal dog vist ikke i dag lovgive på lykke og fromme. Der vil formentlig ikke opstå nogen afgørende og synlig forandring i vore forhold, inden dette finanslovsforslag endeligt vedtages, og før de skatte- og afgiftslove, som skal dække forslagens udgifter, færdiggøres i dette høje ting. Det sker altsammen inden 31. marts 1954. Fra i dag og frem til det tidlige forår tror jeg ikke det er sandsynligt, at grundlaget for landets økonomiske situation forandres væsentligt, eller sagt på andet dansk, anvendelsen af en strammere finanspolitik for at regulere samfundsøkonomien bør derfor ikke komme på tale i den nærmeste kommende tid. Skulle et konjunkturskifte ramme Danmark i året 1954—55, har regeringen da i alt fald som øjeblikkelig nødhjælp de kreditpolitiske midler.

Jeg hører ikke til dem, som tror på, at alt vil blive ved med at være såre godt. Det forekommer mig, at der er mange tegn, som rummer varslers om et optrækkende uvejr. Jeg deler i den henseende såvel det ærede medlem hr. Thorkil Kristensens forudsigelser på lidt længere sigt som den højtærede finansministers bemærkninger derom i fremsættelsestalen. Det er klart, at vi, stillet overfor sådanne varslers om en ændring af de økonomiske forhold til ugunst for os, må søge at bevare den indre økonomiske stabilitet, som vi for tiden befinder os i, længst muligt. Det skulle dog nødvendigvis forme sig sådan, at vi, efter med store ofre her i landet at have opnået en økonomisk ligevægt og vundet en ikke ubetydelig konkurrenceevne overfor udlandet, gik hen og satte dette over styr.

Vi kan nemlig meget nemt selvforskyldt tabe balancen. Det er netop, hvad vi risikerer, hvis vi hæver vort omkostningsniveau sådan, at vore varer ikke kan konkurrere under den stadig mere tilspidsede kappelstrid, som møder os. Der er i øjeblikket i vort land høj beskæftigelse. Den økonomiske aktivitet har nået nyt maksimum, forbruget er jævnt stigende, og selvom investeringen i en ny produktion halter lidt bagud, har vi bemærkelsesværdigt gode tider. Nu bærer enhver sejr kimen til et nederlag i sig. Hvis selv svagt stigende omkostninger krydses af et udefra kommende prisfald, vender tiderne vrangen udad og giver os arbejdsløs-